

РЕШЕНИЕ

№ 1667

гр. София, 06.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 138 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ДАНИЕЛА П. ПОПОВА

при участието на секретаря ГЕРГАНА ИВ. ДАНАИЛОВА
като разглежда докладваното от ДАНИЕЛА П. ПОПОВА Гражданско дело № 20221110124290 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Предявени са конститутивен иск за отмяна на уволнението на ищеца, извършено със заповед № 144-2022 от 28.03.2022 г. - чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ, и осъдителен иск за заплащане на сумата от 17100 лв., представляваща обезщетение за оставане без работа в резултат от незаконното уволнение за периода от 28.03.2022 г. до 28.09.2022 г. - чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225 КТ, ал.1 КТ. Твърди се в исковата молба, че по силата на трудов договор № 143 от 09.02.2022 г., със срок за изпитване в полза на работодателя, ищецът е работил при ответното дружество на длъжност „Ръководител, отдел в строителството”, на пълно работно време / 8-часов работен ден/ и с основно трудово възнаграждение в размер на 2850 лв. Твърди се, че трудовото правоотношение е прекратено със заповед № 144-2022 от 28.03.2022 г., считано от 28.03.2022 г., на основание чл.325, т.1 КТ - по взаимно съгласие на страните. Ищецът поддържа, че уволнението с атакуваната заповед е незаконосъобразно, тъй като не е подавал молба за прекратяване на трудовия договор по взаимно съгласие, нито издадената заповед за прекратяване на трудовото правоотношение му е връчена надлежно. По подробно изложените съображения се претендира отмяна на уволнението като незаконно, както и

присъждане на обезщетение за оставане без работа за периода от 28.03.2022 г. до 28.09.2022 г. в размер на 17100 лева. Претендират се и разносните по делото.

Ответникът оспорва предявените иски. Не оспорва наличието на валидно сключено трудово правоотношение между страните на основание трудов договор № 143 от 09.02.2022 г., както и прекратяването му със заповед № 144-2022 от 28.03.2022 г. Поддържа, че ищецът е заявил желанието си да прекрати трудови договор устно пред служители на предприятието на 25.03.2022 г., като не е и полагал ефективно труд и не се е явявал на работа през месец март 2022 г. Твърди, че е налице грешка във вписването на основанията за прекратяване на трудовото правоотношение, като навежда възражение, че чрез заповед № 144-2022 от 28.03.2022 г. работодателят е упражнил правото си по чл.71, ал.1 КТ да прекрати трудовия договор едностранно при наличието на изрична уговорка за шестмесечен срок за изпитване в полза на работодателя. По изложените в отговора на исковата молба съображения прави искане за отхвърляне на предявените иски, както и за присъждане на сторените по делото разноси.

Съдът, като прецени относимите доказателства и доводите на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

В производството по чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ - трудов спор за законността на извършено от работодателя уволнение, в тежест на ответника е да установи, че е упражнил законно извънсъдебно потестативното си право да прекрати едностранно трудовото правоотношение.

Не е спорно между страните и от представените писмени доказателства се установява, че по силата на трудов договор № 143 от 09.02.2022 г., със срок за изпитване в полза на работодателя, ищецът е работил при ответното дружество на длъжност „Ръководител, отдел в строителството”, на пълно работно време / 8-часов работен ден/ и с основно трудово възнаграждение в размер на 2850 лв.

Със заповед № 144-2022 от 28.03.2022 г., считано от 28.03.2022 г., трудовото правоотношение е прекратено с вписано правно основание в заповедта чл.325, т.1 КТ - по взаимно съгласие на страните и с посочване, че заповедта е издадена въз основа на постъпило заявление. Не е спорно между страните, че заповедта е връчена на ищеца.

На 28.03.2022г. ответникът е издал друга заповед със същия номер, с която трудовото правоотношение с ищеца е прекратено с посочено основание

чл.71, ал.1 от КТ.

Установено е по делото /от представената трудова книжка/, че след прекратяване на трудовото правоотношение ищецът не е полагал труд про трудово правоотношение.

От показанията на св.П. Х. се установява, че последната, по разпореждане на управителя на ответното дружество е изготвила документите за прекратяване на трудовото правоотношение с ищеца. Било й обяснено, че ищецът не желае да работи в дружеството. Свидетелката сочи освен това, че е допуснала грешка при изписване основаниято за прекратяване на трудовия договор, като неправилно е вписала чл.325 от КТ – по взаимна съгласие. Соци освен това, че след установяване на грешката, въпреки осъществения контакт с ищеца, последният не се явил, за да бъде поправено основаниято за прекратяване на трудовия му договор.

Съдът не обсъжда показанията на св.Е. И. поради това, че в показанията й не се установяват факти, относими към предмета на делото.

Така установената фактическа обстановка налага следните правни изводи:

По иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т.1, от КТ

Твърденията за незаконност на уволнението, очертаващи основаниято на предявения иск и в чиито рамки е ограничена търсената съдебна защита съобразно диспозитивното начало в гражданския процес, в конкретния случай са свързани с оспорването за липсата на изразено съгласие от страна на работника за прекратяване на трудовото правоотношение.

В процесната заповед за уволнение е посочен работодателят, авторът на заповедта - управителят на ответното дружество, в мотивите към нея е уточнено, че трудовият договор с ищеца се прекратява на основание 325, ал.1, т.1 от КТ – по взаимно съгласие на страните, като изрично е отбелязано в заповедта, че същата се издава във връзка с постъпило заявление.

В случая, обаче съдът намира, че не е осъществен фактическият състав на уволнителното основание по чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ.

Трудовият договор се прекратява без която и да е от страните да дължи предизвестие, когато те са постигнали взаимно съгласие, изразено писмено. Прекратяването на трудовото правоотношение по реда на чл. 325, т. 1 КТ по взаимно съгласие означава, че и двете страни желаят сключеният между тях трудов договор да прекрати своето действие, считано от определен момент нататък. Всяка от страните следва да изрази волята си ясно, категорично, безусловно и свободно. Необходимо е волеизявленията на двете страни за

прекрътяването на трудовия договор да съвпадна, в това число и по отношение на основанието за прекрътяване, датата, от която договорът се счита прекрътен и т. н. Предложението за прекрътяване на договора по взаимно съгласие може да бъде направено от всяка от страните – както от работодателя, така и от работника или служителя. Необходимо е предложението за прекрътяване да бъде направено писмено. Страната, към която е отправено предложение за прекрътяване на трудовия договор по съгласие на страните на основание [чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ](#), следва да вземе отношение по него и да уведоми в 7-дневен срок от получаването му другата страна дали го приема или не. Ако тя не направи това, смята се, че предложението не е прието. Страната, към която е отправено предложението, трябва: а) да вземе отношение по него, т. е. да заяви дали го приема или го отхвърля; б) да уведоми другата страна за своето становище, като срокът за уведомяване е 7-дневен от получаване на предложението /срокът е в календарни дни/. Взаимното съгласие означава, че и двете страни желаят сключеният между тях трудов договор да престане да съществува. Взаимното съгласие се отнася и до датата, от която трудовият договор се прекрътява. Подалият предложението може да го оттегли. Това може да стане, само ако оттеглянето се извърши преди или едновременно с получаването му от адресата. А след този момент - само със съгласието на другата страна. Съгласието на работодателя може да се изразява и без отделно уведомяване на работника или служителя, ако в седемдневен срок е издал заповед за прекрътяване на трудовия договор. Ако има постигнато съгласие, заповедта за прекрътяване на трудовия договор може да бъде издадена и по-късно. Тя има само констативен характер. Ако в съдебния процес е оспорено основанието по [чл. 325, т. 1 КТ](#) за прекрътяване на договора и във връзка с това оспорване се установи, че не е изразено категорично и ясно желание за прекрътяване на правоотношението по смисъла на [чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ](#) и това не се установява от събраните по делото доказателства, не може да се приеме, че е постигнато съгласие относно основанието за прекрътяване и последиците от това и следователно, че е налице прекрътяване на договора по взаимно съгласие.

С исковата молба ищецът оспорва основанието, на което трудовия договор е бил прекрътен като твърди, че не е изразявал воля за прекрътяването му по взаимно съгласие. По делото не са представени никакви

доказателства от които да се установи, че ищецът е отправил до ответника писмена молба за прекратяване на трудовото му правоотношение по взаимно съгласие. Напротив – установено е по делото, че такава молба липсва. Както бе посочено по-горе, изявлението за прекратяване на трудовото правоотношение следва да бъде извършено писмено. Дори и да са направени изявления в устна форма в тази насока /каквито са твърденията на св.С./, то те не могат да породят правно действие и не задължават работодателя да се произнесе по такова искане, още по-малко дават основание да се приеме, че е налице молба за прекратяване на трудовото правоотношение. При тези обстоятелства не може да се приеме, че ищецът е изразил категорично и ясно воля за прекратяване на договора по взаимно съгласие и респ. – следва да се приеме, че за работодателя не е възникнало потестативното право да прекрати трудовия договор с ищеца на основание [чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ](#).

При оспорване законосъобразността на уволнението в доказателствена тежест на работодателя е да установи неговата законност. Доколкото в случая работодателят не е установил при условията на пълно и пряко доказване, че работникът е изразил писмено категорично, ясно и недвусмислено желание за прекратяване на трудовото правоотношение по взаимно съгласие на страните, без условия, допълнителни уговорки и т. н., не може да се приеме, че има волеизявление в тази насока от работника, прието от работодателя и с оглед на това, че хипотезата на [чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ](#) е изпълнена. Следователно прекратяването на трудовия договор на това основание е незаконно и следва да бъде отменено.

В заключение, взаимното съгласие за прекратяване на трудовия договор не може да бъде постигнато, чрез устни волеизявления на двете страни или на едната от тях, а всяка от страните трябва да изрази волята си за прекратяване на трудовият договор ясно категорично и безусловно като писмената форма е условие за действителност, какъвто не е настоящия случай.

Според трайната практика на ВКС, наличието на заповед за прекратяване на трудовото правоотношение по взаимно съгласие и подписването на тази заповед от работника или служителя под текст, че е връчена на съответната дата, не съставлява писмено съгласие за прекратяване на трудовото правоотношение по смисъла на закона. Заповедта не съдържа характеристиките на предложение на работодателя, което се нуждае от

приемане, а съставлява безусловно изявление за прекратяване на трудовия договор. Подписът на работника, удостоверяващ получаването на такава заповед, не установява съгласие за прекратяване на трудовия договор, а само датата на прекратяване на правоотношението. Поради това във всеки случай, когато работодателят връчи заповед по без да е имало предложение от работника за прекратяване на трудовия договор по взаимно съгласие, той извършва незаконно уволнение /в т.вр. постановените решения от Върховния касационен съд по гр. д. № 1109/2009 г., IV г. о. и по гр. д. № 935/2012 г., IV г. о./.

Необходимо е да се посочи и това, че по делото не е установено да е допусната техническа грешка при изписване на основаниято за прекратяване на трудовото правоотношение с ищеца в заповедта, противно на твърденията на ответника. Вярно е, че в тази насока показания дава свидетелката С., както и това, че съгласно сочената от ответника практика на ВКС /определение № 1135 от 17.10.2012г. по гр.д.№ 401 от 2012 г. на ЗГО, ГК/ е възможно грешка в заповедта в цифровото изражение на основаниято за уволнение, да не се отрази на законността на уволнението. Настоящият случай обаче не е такъв. В същото определение е посочено и това, че при несъответствие между посоченото в заповедта за уволнение правно основание /цифрово изразен текст от КТ/ и посоченото в мотивите на същата заповед текстуално изразено фактическо основание, меродавно е посоченото фактическо основание и именно него съдът следва да зачете. В настоящия случай, в оспорената заповед ответникът работодател е посочил като фактически основания за издаване на заповедта – подадено заявление от ищеца за прекратяване на трудовото правоотношение и постигнато съгласие за това, което сочи на прекратяване на трудовото правоотношение между страните по взаимно съгласие. Зачитайки фактическото основание в заповедта, съдът приема, че в случая не е допусната грешка при изписване на соченото в заповедта правно основание, а доводите на ответника в противната насока се явяват неоснователни.

Поради това съдът намира, че предявеният иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т.1, от КТ - за отмяна на уволнението, извършено на основание чл. 325, ал. 1, т.1 от КТ - по взаимно съгласие, извършено със Заповед № 144-2022 от 2022 год., считано от 28.03.2022 год. е основателен и доказан и като такъв следва да се уважи.

По иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225 от КТ, вр. чл. 86 от ЗЗД

Искът за заплащане на обезщетение за оставане без работа поради незаконното уволнение предполага установяване незаконността на прекратяването на трудовото правоотношение и оставането на ищеца без работа в резултат от уволнението за процесния период. Последният елемент се доказва от извършения оглед на трудовата книжка на ищеца, от които се установява, че той не работи по трудово правоотношение при друг работодател.

Ищецът има право на обезщетение от работодателя в размер на brutното му трудово възнаграждение за времето, през което е останал без работа поради това уволнение, за максималния 6- месечен срок, за периода от 28.03.2022 год. до 13.06.2022 год., така, както е поискано от ищеца. Размерът на дължимото обезщетение определен с оглед разпоредбата на чл.162 от ГПК при съобразяване размера на brutното трудово възнаграждение и заключението на ВЛ по приетата ССЧЕ /ценено като писмено доказателства/ възлиза на 7 254.54 лева. Искът е основателен в този размер, в който следва да бъде уважен.

По разноските

При този изход на делото, на основание чл.78, ал.1 и чл.78, ал.3 от ГПК, страните имат право на разноски.

Ищецът е извършил разходи в размер на 710 лева – заплатено адвокатско възнаграждение, от които се присъждат 656.21 лева /355 лева за иска по чл.344, ал.1, т.1 от КТ и 301.21 лева – за иска по чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 КТ/, съразмерно на уважената част от исковете.

Ответникът е извършил разходи в размер на 2 340 лева – заплатено адвокатско възнаграждение, което съдът не намира основание да намали, от които се присъждат 177.27 лева, съразмерно на отхвърлената част от исковете.

На основание чл.78, ал.6 от ГПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на СРС сумата от 539.88 лева, представляващи дължимите ДТ /80 лева за иска по чл.344, ал.1, т.1 от КТ, 290.18 лева – за иска по чл.344, ал.1, т.3 от КТ/ и възнаграждение за ВЛ, заплатено от бюджета на съда /169.70 лева/, съответни на уважената част от исковите претенции.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по иска по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ като незаконно уволнението на И. Д. И., ЕГН *****, от, извършено със Заповед № 144-2022 от 28.03.2022 г.

ОСЪЖДА на осн. чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 КТ МОНОЛИТ СОФИЯ АД, ЕИК 175226950, седалище и адрес на управление в да заплати на И. Д. И., ЕГН *****, от, сумата от 7 254.54 лева – обезщетение за оставане без работа поради незаконното уволнение за периода 28.03.2022 г. до 13.06.2022 г., ведно със законната лихва, считано от предявяване на иска – 09.05.2022 г. до окончателното плащане, като ОТХВЪРЛЯ иска за разликата до пълния му предявен размер от 8 550 лева.

ОСЪЖДА МОНОЛИТ СОФИЯ АД, ЕИК 175226950, седалище и адрес на управление в да заплати на И. Д. И., ЕГН *****, от на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК сумата 656.21 лева – разноски по делото.

ОСЪЖДА И. Д. И., ЕГН *****, от на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК да заплати на МОНОЛИТ СОФИЯ АД, ЕИК 175226950, седалище и адрес на управление в сумата 177.27 лева – разноски по делото.

ОСЪЖДА МОНОЛИТ СОФИЯ АД, ЕИК 175226950, седалище и адрес на управление в, да заплати, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, по сметка на Софийски Районен Съд сумата от 539.88 лева – разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок, считано от 07.02.2023г.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____